

Gargot i revolució

El pintor i dibuixant de còmics Joan March fa balanç de la seva evolució des del 1984 a la galeria de Richard Vanderaa, a Girona

El col·leccionista i marxant Richard Vanderaa ha convertit la seva petita galeria del barri vell de Girona, des de la seva obertura ara fa tres anys, en un espai de referència de la pintura d'avantguarda catalana de la segona meitat del segle XX, amb una especial atenció a certs artistes de gran interès que han quedat als marges del circuit, com Joan Puig Manera, Alberto Fabra, Jaume Faixó, Joan Claret, Jaume Xifra, Joaquim Llucià, Lluís Lleó, Bartomeu Massot, Virgilio Vallmajó o Guillem Rubió. Les seves exposicions temporals de petit format són sempre una oportunitat per al descobriment en una ciutat com Girona, que en dues dècades va passar de tenir més d'una vintena de sales d'exhibició, moltes d'art rabiosament contemporani, a veure-les reduïdes a menys de mitja dotzena.

En aquesta ocasió, Vanderaa reprèn el fil de l'exposició que el pintor i dibuixant d'històries Joan March Zuriguel (Granollers, 1952) va presentar l'any 1984 a la galeria Dau al Set de Barcelona per seguir l'evolució que ha experimentat la seva obra en els anys següents. Combinant alguns dels grans quadres d'aquella mostra amb les peces de petit format que ha anat realitzant després, R-evolucions planteja un acostament al traç expressiu i revoltant de March, que s'ha servit de la pintura com a mitjà crític contra el poder econòmic, polític i artístic, en paral·lel a la seva dedicació al còmic.

Pertanyent a la generació d'històrieters dels setanta, Joan March va començar a treballar com a entintador de Josep Escobar per a l'editorial Bruguera, a la mateixa època en què hi publicaven les seves tires Ramon M. Casanyes, Esegé (Segundo García) o Rafael Vaquer. Segurament és més conegut per la creació, entre els anys setanta i noranta, de personatges com Ruperto, Calixto i Damián, Tranqui i Tronco, els Peláez, la Família Potosí o el Mini Rey, però la seva dedicació a la pintura, un cop abandonada la fotografia, ha estat constant i en gran part prioritària. Arran de l'exposició de Dau al Set, Manel Clot va definir la seva tècnica de "grollera i arravatada", amb "la voluntat de seguir només els dictats de la seva ment", en una actitud lliure i provocadora que manté en el seu treball més recent.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 26-01-2021, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 26-01-2021, Pàgina 26

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1913639-gargot-i-revolucio.html>